

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: N. T. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené JUDr. Radko Reschem, advokátem, se sídlem v Praze, Podolská 124/496, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2012, č.j. CPR-10438-5/ČJ-2011-009CPR-V242,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2012, č.j. CPR-10438-5/ČJ-2011-009CPR-V242, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16.8.2011, č.j. KRPU-31625-107/ČJ-2011-040022-SV. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve znění pozměňujícího shora uvedeného rozhodnutí o odvolání bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobkyni (cizinci) umožnit vstup na území České

republiky, se podle ustanovení § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla stanovena na tři roky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Pokud v průběhu doby k vycestování z území České republiky by byla žalobkyně (cizinec) zajištěna, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno dne 25.3.2011 na základě zjištění, že se žalobkyně měla dopustit na území České republiky jednáním, pro které byla zadržena a které bylo vyhodnoceno jako přestupky. Za tyto údajně prokázané přestupky byla žalobkyni uložena bloková pokuta ve výši 2000,- Kč, kterou na místě uhradila. V dané věci již tedy nebyl důvod k zahajování dalšího správního řízení, neboť se na věc aplikuje ustanovení § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a v dané věci došlo ke stavu *res iudicata*, opakované projednání věci v dalším správním řízení a uložení sankce správního vyhoštění bylo porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobkyně je od 30.8.2005 manželkou českého státního občana a tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie, lze tedy rozhodnout o jejím vyhoštění jen v případě, že a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, c) ohrožuje veřejné zdraví. Žádné jednání přičítané žalobkyni nelze jednotlivě ani v souhrnu kvalifikovat jako „narušení veřejného pořádku závažným způsobem.“ Administrativní rozhodnutí o tom, že manželství žalobkyně není funkční je pouhou spekulací. V tomto případě manželé nedokáží před správním orgánem vyprávět na úrovni, kterou považuje zřejmě správní orgán za „standard“ (přesný datum sňatku, zda měli prstýnky, kolik lidí bylo na svatbě). Dle sezdáných účastníků jsou jako manželé spokojeni. Vzhledem k sociální situaci, v níž se nacházejí, však nemohou žít ve společném bytě. Mají k sobě však citový vztah a vzájemně se podporují. Správní orgán však tyto city nevnímá, a to ani mezi manželi a ani mezi rodinnými příslušníky. Byla prokázána vazba žalobkyně na bratra, jeho rodinu a vlastní dceru, která v České republice studuje. Žalobkyně i její manžel tvrdí, že proti rozhodnutí o odvolání ve věci odnětí povolení k trvalému pobytu byla podána žaloba. Skutečnost, že toto jejich tvrzení nebylo správním orgánem prověřeno s pozitivním výsledkem, neznamená, že se tak nestalo.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný zdůraznil, že nezahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění z důvodů přestupkového jednání žalobkyně, nýbrž podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně je manželkou J. S., občana České republiky. V daném případě žalobkyně skutková zjištění nezpochybňuje, tj. je si plně vědoma svého protiprávního jednání. Řízení o uložení správního vyhoštění a přestupkové řízení jsou dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení, která nejsou zákonem o pobytu cizinců nijak vzájemně podmíněna ani vyloučena. Správní vyhoštění nemá trestní charakter, na rozdíl od sankce ukládané v přestupkovém řízení, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění, protože její podrobně popsane protiprávní jednání bylo shledáno jako závažné narušení veřejného pořádku. Žalobkyně v žalobě vědomě opomíjí všechna vytyčaná protiprávní jednání a zcela účelově zdůrazňuje pouze své přestupkové jednání, popř. připouští prokazování se cizími doklady, když toto jednání navíc bagatelizuje. Žalovaný proto opakuje, že žalobkyni vytykal

následující protiprávní jednání – uzavření účelového manželství, opakované přestupkové jednání dle ustanovení § 103 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelegální pobyt, nelegální výkon práce, prokázání se cizími doklady – průkaz o povolení k pobytu a průkaz pojištěnce VZP. Byť uzavření účelového manželství a přestupkové jednání žalobkyně neposoudil žalovaný jako momentálně aktuální narušení veřejného pořádku, pak ve spojení s aktuálním narušováním veřejného pořádku, tj. nelegálním pobytem, výkonem nelegální práce a prokazování své totožnosti doklady jiné osoby, již nepochybně posoudil jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Účelově uzavřené manželství s J. S. je v řízení prokázáno, resp. z uvedeného důvodu byl žalobkyni zrušen trvalý pobyt. Ve spisovém materiálu je řada relevantních písemností, které tuto skutečnost dostatečně dokládají. K otázce zrušení trvalého pobytu žalobkyně se žalovaný také vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovanému se nepodařilo zjistit, že by ve věci zrušení trvalého pobytu žalobkyně byla podána žaloba. V tomto směru nenavrhla žalobkyně ani provedení nějakého důkazu. Pokud již není žalobkyně zastupována advokátem, pak by případně soud údajně projednávající podanou žalobu, musel jednat pouze s žalobkyní a ta by musela mít potřebné informace o probíhajícím řízení.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž dále rozvinul svoji argumentaci ohledně nepřípustného uložení správního vyhoštění poté, co byla žalobkyni uložena v přestupkovém řízení pokuta. Dále pak žalobkyně znovu zopakovala, že k předložení dokladů cizí osoby došlo nevědomě. Žalobkyně doplnila žalobu o tvrzení, že rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně je ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné, neboť výrok nelze zrekonstruovat tak, aby byl určitý a srozumitelný. Žalobkyně trvá na svém tvrzení, že rozhodnutí ze dne 1.12.2009, jímž bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu bylo napadeno žalobou. Nemůže se ztotožnit s rozhodnutím spočívajícím na tom, že její manželství s J. S. je účelově uzavřené. Pokud by tomu tak bylo, zajisté by neměli důvod v něm setrvávat ještě po zamítnutí odvolání až do současné doby. Správní orgán v daném případě vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V době, kdy byla k věci vyslýchána, nerozuměla kladeným otázkám a jejich důvodu, neměla však důvod uvádět nepravdu, proto netvrdila, že žijí s manželem v jednom bytě. Považuje pana S. za svého manžela a on ji za svoji manželku a mají k sobě silný citový vztah. V jeho bytě však nemůže bydlet a v místě současného pobytu se stará nebo pomáhá starat o děti svého bratra. Je přesvědčena, že správní orgány rozhodovaly zaujatě. Má za to, že v souvislosti se zmíněným rozhodnutím byla nesprávně poučena o tom, že rozhodnutí je konečné, když se dozvěděla, že v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území České republiky lze požádat o soudní přezkum rozhodnutí. Navíc nerozumí tomu, proč v jejím případě rozhodovala o zrušení povolení k trvalému pobytu policie, když mělo rozhodovat ministerstvo. Má za to, že v jejím případě zůstalo povolení k trvalému pobytu nedotčeno a je stále rodinnou příslušnicí občana členského státu Evropské unie. Správní orgán měl postupovat nikoliv podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale podle ustanovení § 120 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což se v daném případě nestalo.

K replice žalobce poskytl žalovaný soudu dupliku, ve které setrval na svém názoru, že správní řízení o vyhoštění bylo zahájeno z důvodů stanovených zákonem o pobytu cizinců, nikoliv podle přestupkového zákona. Poukázal na to, že žalobkyně musela vědět o tom, že jí byl zrušen trvalý pobyt, neboť jí byla předmětná rozhodnutí doručena. Zůstal na svých již dříve prezentovaných stanoviscích a mimo jiné konstatoval, že rozhodnutím, kterým došlo ke zrušení trvalého pobytu žalobkyně je vázán. Ve věci pak rozhodoval věcně příslušný orgán

policie. Jestliže byla žalobkyně povinna se dostavit na policii, aby jí byl udělen výjezdní příkaz, pak nelze akceptovat tvrzení, že jí nebyl výjezdní příkaz doručen ani předán. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečně určitý a srozumitelný.

Právní zástupce žalobce a žalovaný se z jednání soudu řádně a včas omluvili. Ani žalobkyně se osobně k jednání nedostavila, a tak soud rozhodoval pouze za účasti veřejnosti.

Soud při jednání provedl důkaz kopiemi doručenek k rozhodnutím ze dne 1.6.2009, č.j. CPUL-02740-10/CI-2009-044063, a ze dne 1.12.2009, CPR-9342-1/ČJ-2009-9CPR-C215, oznámením JUDr. Miloslavy Coufalové o ukončení plné moci ze dne 16.6.2009 a sdělením JUDr. Miloslavy Coufalové ze dne 8.6.2009 o tom, že rozhodnutí č.j. CPUL-02740-10/CI-2009-044063, bylo doručeno do její kanceláře dne 8.6.2009.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Podle § 118 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Správním vyhoštěním občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka se rozumí ukončení pobytu občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.

Podle § 119 odst. 2 písm. b) rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou vyloučení souběhu přestupkového řízení a řízení o správním vyhoštění pro totožné jednání.

Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že je zjevné, že smyslem úpravy správního vyhoštění v § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců je umožnit státu ukončit pobyt cizince na státním území, pokud jsou pro to důvody spočívající v osobě cizince specifikované více či méně abstraktně v § 119 odst. 1, resp. § 120 odst. 1 tohoto zákona. Správní vyhoštění je svou povahou specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, 5 Azs 94/2005, www.nssoud.cz).

Soud má za to, že posouzení trestnosti a ukládání trestů (sankcí) v oblasti trestního práva správního, tedy v případech rozhodování správních orgánů o vině a trestu za protiprávní jednání, je nezávislé na řízení o správním vyhoštění podle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců. Správní orgán může tak zahájit řízení o správním vyhoštění z důvodu uvedeného v ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jsou-li pro to splněny podmínky, v případě, že bylo předmětné jednání v jiném řízení kvalifikováno jako trestný čin, správní delikt či přestupek. Naopak i v případě, že nebylo předmětné jednání, pro něž je vedeno řízení o správním vyhoštění, shledáno jako naplňující zákonné znaky trestného činu, správního deliktu či přestupku, může být shledáno jako důvod k vyhoštění cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, 1 As 11/2008; rozsudek NSS ze dne 28.2.2007, 4 As 16/2006, www.nssoud.cz; rozsudek MS Praha ze dne 09.08.2010, 5 Ca 307/2007). V daném případě tak mohlo být zahájeno řízení o vyhoštění žalobkyně i pro jednání, pro něž byla v přestupkovém řízení postižena sankcí.

Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců požaduje pro vydání rozhodnutí o vyhoštění, v případě rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterým je prokazatelně žalobkyně, aby tento závažným způsobem narušoval veřejný pořádek.

Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, 3 As 4/2010).

Žalobkyně namítla, že její jednání nemůže být posuzováno jako závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že žalovaná při kontrole hlídky oddělení pobytové kontroly a eskort, odboru cizinecké policie, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, dne 23.3.2011 předložila průkaz o povolení k pobytu znějící na jméno Nguyen Ngot Thi, nar. 20.10.1953 a průkaz pojištěnce znějící na stejné jméno. Až po provedení odborného posouzení – portrétní identifikace z téhož dne, žalobkyně sdělila svoji pravou totožnost. Na základě identifikace žalobkyně bylo zjištěno, že jí byl dne 21.12.2009 ukončen pobyt na území České republiky, neboť nabylo právní moci rozhodnutí Služby cizinecké policie Ústí nad Labem ze dne 1.6.2009, CPUL-02740-10/CI-2009-044063, o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu na území ČR, kterým byla stanovena lhůta k vycestování do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V předložení dokladů jiné osoby při kontrole totožnosti neshledává soud pouhý omyl, neboť žalobkyně předložila hned dva cizí doklady, byla předvedena za účelem prokázání totožnosti, čehož si byla vědoma, pravou totožnost sdělila až po provedené portrétní identifikaci a navíc svému bratrovi T. V. N., jak plyne z jeho výslechu v postavení svědka, sdělila již před svým předvedením za účelem prokázání totožnosti, že má problémy s doklady a naznačila, že by mohla být vyhoštěna. Jak dále vyplývá z jeho výpovědi, sestra žalobkyně N. N. T., jejíž doklady žalobkyně předložila, odcestovala do Vietnamu již v roce 2010, což by znamenalo, že by její doklady musela žalobkyně přechovávat několik měsíců, aniž by si všimla, že nejsou její. Navíc je nutno

poukázat na to, že průkaz zdravotního pojištění nemá obal a je na něm uvedeno jméno pojištěnce i s datem narození. Tyto skutečnosti vyvrací tvrzení žalobkyně, že předložila doklady své sestry nevědomě. Soud má tedy za to, že žalobkyně se předložením cizích dokladů dopustila vědomě a vědomě pobývala na území České republiky neoprávněně.

V jednání žalobkyně byly shledány přestupky podle § 156 odst. 1 písm. h), i) zákona o pobytu cizinců spočívající v porušení povinností cizince tím, že žalobkyně neprokázala svoji totožnost, nenahlásila změnu cestovního dokladu, neodevzdala průkaz k pobytu cizince, pobývala na území ČR neoprávněně, nepředložila doklad o zdravotním pojištění, které jsou zakotveny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d), e), h), n), r) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně sama uvedla ve svém vyjádření účastníka řízení, že si přivydělává prodejem u stánku a hlídáním dětí. Již v minulosti bylo shledáno, že nemá-li cizinec povolení k zaměstnání může být dán důvod k jeho vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudek NSS ze dne 28.2.2007, 4 As 16/2006, www.nssoud.cz).

Žalobkyně namítla, že nebyly v řízení dostatečně zohledněny její rodinné a soukromé vazby. Zejména, že bylo nesprávně její manželství s J. S. shledáno účelovým.

Žalobkyně se tak nepřímou dovolává aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Předně je nutno uvést, že jak plyne z rozhodnutí Služby cizinecké policie Ústí nad Labem ze dne 1.6.2009, CPUL-02740-10/CI-2009-044063, i z rozhodnutí Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1.12.2009, CPR-9342-1/ČJ-2009-9CPR-C215, bylo žalobkyni povolení k trvalému pobytu zrušeno z důvodu uvedeného v ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť manželství s J. S. bylo uzavřeno s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Tato rozhodnutí byla dle kopií doručenek provedených před soudem jako důkaz žalobkyni doručena do vlastních rukou dne 5.6.2009 a dne 21.12.2009 a žalobkyně tedy byla o povinnostech z nich vyplývajících poučena.

Žalovaný i správní orgán I. stupně se stavem rodinného a soukromého života žalobkyně podrobně zabývaly. Ve věci byl slyšen jak manžel žalobkyně J. S., tak žalobkyně a další svědci.

Již ve výpovědi J. S. a žalobkyně jsou rozpory mezi tím, jak spolu komunikují, zda přes třetí osobu či osobně, jak je žalobkyně J. S. oslovována (N. nebo H.), jak dlouho spolu po svatbě bydleli a jak často se vídají. V tomto ohledu lze odkázat na výpověď třetí osoby - svědkyně N. S., bývalé manželky J. S., která uvedla ve své výpovědi ze dne 2.4.2011, že u J. S. bydlí znovu asi 5 až 6 let, žalobkyně jezdila za J. S. 1x za 2 až 3 měsíce, naposledy ji však viděla v říjnu 2010. Žalobkyně a J. S. spolu nikdy nebydleli ve společné domácnosti, o tom by musela vědět. To je ovšem v rozporu s výpovědí J. S. před správním orgánem dne 2.12.2005, kde uvedl, že měli s žalobkyní bydlet právě u svědkyně S.. Rozpory mezi výpovědí žalobkyně i J. S. jsou ohledně toho, jak dlouho se před svatbou znali. Žalobkyně přicestovala na území České republiky až dne 8.8.2005 a sňatek s J. S. uzavřela již dne 30.8.2005. Žalobkyně ve své výpovědi ze dne 2.12.2005 vypověděla, že se setkali již druhý den po jejím přiletu. Z výpovědí obou manželů však nevyplývá žádný specifický důvod k uzavření sňatku tři týdny po přiletu žalobkyně do České republiky. Dále v rozporu s touto skutečností svědek S. tvrdí, že se před svatbou znali šest až sedm měsíců.

Svědci N. V. H., S. D. V., N. T. H., K. L. D. uvedli, že jim žalobkyně pomáhá s hlídáním dětí, což odpovídá i tvrzení žalobkyně o přivýdělků tímto způsobem, a je jimi označována jako teta.

Z výpovědi dcery žalobkyně T. M. D. vyplynulo, že je na žalobkyni finančně nezávislá, naopak ji finančně podporuje, společnou domácnost nevedou, neboť svědkyně studuje a žije v Praze. V případě návratu žalobkyně do Vietnamu by mohla žalobkyni navštívit, nemá však v současnosti dostatek finančních prostředků.

Podobně bratr žalobkyně T. V. N. ve své výpovědi uvedl, že by mohl navštěvovat žalobkyni ve Vietnamu.

V řízení bylo dále zjištěno, že žalobkyně má na území Vietnamu matku a další tři dcery s rodinami. Žalobkyně český jazyk doposud neovládá a pohybuje se převážně ve vietnamské komunitě, s manželem se sice občas stýká a lze říci, že spolu zřejmě mají vzájemný vztah, na druhou stranu s ohledem na frekvenci osobních styků a jazykovou bariéru lze jen těžko hovořit o vztahu intimním, spočívajícím v důvěrných znalostech druhé osoby a sdílení společných životních zážitků a zkušeností, natož o vztahu, který by bránil vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud k námitce žalobkyně, že nebylo dostatečně prověřeno, zda proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu podala žalobu, uvádí následující. Z ustanovení § 172 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2010 vyplývala obecná místní příslušnost správních soudů. V tomto případě byl k projednání žaloby příslušný Městský soud v Praze. Z vyžádaného sdělení Městského soudu v Praze ze dne 24.3.2011 vyplývá, že žalobkyně žádnou žalobu k tomuto soudu nepodala. Je nutné poukázat i na rozpor mezi tvrzením žalobkyně ze dne 25.3.2011, že jí informoval její bratr o tom, že by žaloba měla být v řízení, ten to však ve své svědecké výpovědi popřel, když uvedl, že o věci nic neví. Žalobkyně sama po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně i žalovaným nenabídla jediný důkaz, který by svědčil o tom, že žaloba byla skutečně podána. Soud má za to, že správní orgán I. stupně učinil vše potřebné k tomu, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav nutný pro závěr, že žaloba podána nebyla.

Soud má za to, že námitka spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutí správního orgánu I. stupně je námitkou vznesenou po lhůtě uvedené v ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s., nicméně i tak může soud konstatovat, že při podrobném porovnání obou výroků rozhodnutí lze dospět k jednoznačnému závěru o konečném výroku rozhodnutí, jak je ostatně patrné z úvodu tohoto rozsudku.

Žalobkyně se mýlí, pokud uvádí, že správní žaloba proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu má odkladný účinek ze zákona, neboť ten je vztažen pouze k žalobám proti rozhodnutí o správním vyhoštění (a contrario § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud má tak za to, že odvolací správní orgán nemusel v daném případě poučovat žalobkyni o možnosti podání správní žaloby, obzvláště, byla-li zastoupena právním zástupcem a sama tvrdí, že žalobu podala nebo chtěla podat.

Ve věci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu rozhodovaly příslušné orgány Policie České republiky, neboť ustanovení § 164 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zakládající pravomoc oblastních ředitelství služby cizinecké policie rozhodovat o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo novelizováno čl. XXIII bod 67 zákona č. 274/2008 Sb., resp. částí I bod 314 zákona č. 427/2010 Sb., až s účinností od

1.1.2011, kdy tato pravomoc přešla na Ministerstvo vnitra. O odvolání pak bylo podle § 163 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců oprávněno rozhodovat ředitelství služby cizinecké policie.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že žalovaný postupoval správně pokud v uzavření účelového manželství, shora uvedeném přestupkovém jednání, nelegálním pobytu i v nelegálním výkonu práce, stejně jako v prokazování se cizími doklady, shledal natolik aktuální, skutečné a závažné narušení veřejného pořádku, že je nutno ho kvalifikovat jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je zde důvodná obava, že by žalobkyně v porušování předpisů České republiky pokračovala. Dále nebyly shledány na území České republiky takové rodinné a soukromé vazby, které by bránily vyhoštění žalobkyně. Je jistě možno konstatovat, že vyhoštěním žalobkyně dojde k zásahu do jejího rodinného života, neboť se ztíží kontakt s členy rodiny žijícími na území České republiky, nicméně soud nehodnotí, stejně jako žalovaný a správní orgán I. stupně, tyto překážky za natolik nepřekonatelné, že by naplňovaly podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. června 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová